

Sygn. akt V KK 612/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 grudnia 2021 r., sprawy **D. M.** skazanego z art. 177 § 2 k.k. z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego, od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego D.M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 marca 2021 r. Sąd Rejonowy w S., w sprawie o sygn. akt V K (...), uznał oskarżonego D. M. za winnego tego, że w dniu 16 marca 2019 roku w S., kierując samochodem osobowym marki O. o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek w ten sposób, że jadąc lewym pasem ruchu ul. P. od strony ulicy W. za skrzyżowaniem z ul. C. nie zachował szczególnej ostrożności poprzez niewłaściwą obserwację sytuacji drogowej i na wyznaczonym przejściu dla pieszych nie ustąpił pierwszeństwa i potracił pieszą, która przekraczała ul. P. ze strony prawej na lewą w wyniku czego A.W. doznała na skutek wypadku obrażeń naruszających

czynności narządów ciała, jakimi są: naruszenie funkcji kręgosłupa, funkcji prawej dłoni i obu kończyn dolnych oraz powikłań związanych z urazowym złamaniem kręgów C5 i C6, a także pourazowego rozwarstwienia lewej tętnicy szyjnej wewnętrznej z niedokrwieniem lewej połowy mózdzku i niedrożnością tętnicy kręgowej lewej, które to obrażenia stanowią ciężką chorobę długotrwałą, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.k.. tj. czynu z art. 177 § 2 k.k. i za ten czyn z art. 177 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 1 k.k. i art. 39 pkt 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od D. M. na rzecz pokrzywdzonej A. W. kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd zaliczył na poczet zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Po ich rozpoznaniu Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 06 lipca 2021 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach postępowania.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca skazanego D. M.. Zaskarżył ten wyrok w całości i zarzucił mu uchybienie z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., cytując treść kasacji: „a to dlatego, że Sąd I instancji był nienależycie obsadzony, za czym świadczy treść odpisu wyroku Sądu I instancji, na którym widnieją poświadczane za zgodność adnotacje świadczące o tym, że wyrok został podpisany przez więcej jak jedną osobę, mimo że widniejący w aktach sprawy wyrok zawiera podpis jednej osoby, zaś istnienie w obiegu prawnym dwóch dokumentów o różnej treści, nie pozwala na ustalenie, czy wyrok został podpisany przez jedną osobę, która miała osądzać sprawę, zgodnie z art. 28 § 1 k.p.k., czy też przez więcej osób.”

W związku z tym zarzutem obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania. Wniósł również o wstrzymanie wykonania wyroku.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut kasacyjny stanowi powtórzenie zarzutu apelacyjnego, do którego odniósł się Sąd II instancji, a jego stanowisko zasługuje na aprobatę. Sąd podkreślił, że użycie na odpisie wyroku formuły „na oryginale właściwe podpisy” nie oznacza, iż wyrok został podpisany przez więcej niż jedną osobę. Podana formuła ma związek z treścią pieczętki, a nie stanowi wyniku zapoznania się przez urzędnika sądowego z oryginałem wyroku, na którym miałyby znajdować się więcej niż jeden podpis sędziego.

Dla stwierdzenia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. kluczowe znaczenie ma treść wyroku. Z jego oryginału wynika natomiast, że został podpisany przez sędziego, który orzeczenie wydał, co jest zgodne z przebiegiem postępowania sądowego. Dodać również należy, że w badanej sprawie Sąd procedował prawidłowo w składzie jednego sędziego (art. 28 § 1 k.p.k.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.